

Arrest

nr. 162 166 van 16 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DENORME en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 juni 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 31 augustus 2015 nam de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort: de Commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker ter kennis werd gebracht bij aangetekend schrijven van 31 augustus 2015, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…) Overdracht CGVS: 15/07/2015

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 24 augustus 2015 van 9u20 tot 12u10, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Wouters loco meester Willems, was gedurende het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Majarteen-clan te behoren. U bent geboren in de stad Galkacyo in de regio Mudug.

U woonde heel uw leven in het noordelijke gedeelte van de stad dat bestuurd wordt door de regering van Puntland. Uw vader was een clanoude en werd vaak ingezet als bemiddelaar in clanconflicten. U bent zeven jaar naar school geweest en volgde daarna nog enkele maanden privéles Engels. Begin 2014 leerde u een meisje kennen van de Madhiban, een minderheidsgroep in Somalië. Na twee maanden bent u met haar getrouwd. Dit was tegen de wil van uw vader die eiste dat u van haar zou scheiden. U weigerde dit. Hierop liet uw vader u gevangennemen door de autoriteiten. Hij ging vervolgens naar uw vrouw thuis en sloeg haar. Hierdoor kreeg uw vrouw, die reeds enkele maanden zwanger was, een miskraam. U zat een jaar en 28 dagen in de gevangenis. Een neef van u werkte als cipier in de gevangenis. U vroeg hem vaak om u te helpen maar hij weigerde dit uit angst voor uw vader. Op een dag zei hij dat uw vader van plan was u te vermoorden en besloot hij u te helpen. Hij opende de deur van uw cel en zette een leeg vat tegen de muur. U klom vervolgens via het vat over de muur. De bewakers zagen dit gebeuren en vuurden op u maar u kon tijdig over de muur springen en weglopen. U liep naar het huis van een vriend van u in het dorp Bacadweyn. Daar contacteerde u uw oom van vaderskant die reeds sinds lange tijd in de Verenigde Staten woont. Hij besloot u een som geld te sturen waarmee u vervolgens uw reis naar België betaalde. U begon uw reis op 1 mei 2015 en kwam op 7 juli 2015 in België aan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart getrouwd te zijn met een vrouw van de Madhiban-stam. U kan echter niet aannemelijk maken daadwerkelijk getrouwd te zijn met iemand van die minderheidsgroep. Vooreerst is uw kennis met betrekking tot de Madhiban zeer oppervlakkig en doet deze eraan twijfelen of uw wel degelijk ooit iets te maken heeft gehad met de Madhiban. Wanneer u gevraagd wordt om te vertellen over de cultuur en bepaalde tradities van de Madhiban kan u louter zeggen dat ze arm zijn en lager geacht werk, zoals schoenmaker, uitvoeren en dat ze achter hun rug worden verweten kadavers te eten (CGVS, p. 17). U wordt aangespoord om verder te vertellen maar u voegt slechts nog toe dat ze geen macht hebben (CGVS, p. 17). U wordt nog twee keer aangespoord om nog meer te vertellen over de Madhiban-stam maar u kan geen bijkomende informatie bieden (CGVS, p. 17 en 18). U wordt nogmaals gevraagd om bepaalde tradities te beschrijven van de Madhiban die verschillen van tradities van de Darod maar opnieuw brengt u geen nieuwe informatie meer aan (CGVS, p. 18). Gevraagd of u iets weet over de geschiedenis van de Madhiban kan u niets meer vertellen dan dat er over hen verteld wordt dat zij vroeger kadavers aten (CGVS, p. 18). Gezien u beweert met iemand van de Madhiban getrouwd te zijn, waarbij u zich afzet tegen uw familie en tegen de samenleving in Galkacyo en in Somalië waarin deze stam wordt gediscrimineerd, kan verwacht worden dat u toch enige basiskennis zou hebben over deze stam. Uw oppervlakkige verklaringen dat zij arm zijn en dat er geruchten de ronde gaan dat zij kadavers eten maken het weinig aannemelijk dat u zelf ooit enige persoonlijke omgang heeft gehad met iemand van deze stam.

Ook over de positie die de Madhiban in de Somalische samenleving bekleeden kan u weinig concrete informatie geven. Wanneer u gevraagd wordt om hierover te vertellen blijft u vaag en zegt u louter dat zij onderdrukt worden en geen waarde hebben in de samenleving (CGVS, p. 14). U wordt aangespoord verder te vertellen maar u kan geen nieuwe informatie geven (CGVS, p. 14 en 15). Gezien de vaagheid van uw antwoorden wordt u gevraagd om concrete voorbeelden te geven van deze onderdrukking maar u antwoordt opnieuw op een vage en ontwijkende manier (CGVS, p. 15). U wordt nogmaals gevraagd om deze onderdrukking concreet uit te leggen maar u zegt dit niet te kunnen (CGVS, p. 15). U wordt nog eens enkele keren aangespoord om een concretere uitleg te geven maar u blijkt hier niet toe in staat (CGVS, p. 15 en 16). Er kan verwacht worden dat, gezien u beweert getrouwd te zijn met iemand van de Madhiban en u hiermee uw toekomst in uw familie en zelfs in de gehele Somalische samenleving op het spel zette, u toch enigszins concrete informatie zou kunnen geven over de positie van de Madhiban in die Somalische samenleving en de onderdrukking die zij ervaren.

U kan verder evenmin overtuigend uitleggen hoe u – als lid van een meerderheidsclan – uw vrouw – als lid van een gediscrimineerd minderheidsgroep – heeft leren kennen. Gevraagd om hier in detail over te vertellen blijft u vaag en zegt u dat u aan het voetballen was en dat u haar daarna op een trouwfeest

had gezien. U voegt hier aan toe dat jullie enkele keren zouden hebben gepraat en dat jullie twee maanden later zijn getrouwd (CGVS, p. 16). Het is vanzelfsprekend dat een dergelijke vage uitleg over hoe u uw vrouw heeft leren kennen, zeker gezien het stigma uw relatie u zou hebben gegeven binnen uw familie en in de samenleving, weinig overtuigt. U wordt nog twee keer aangespoord om in detail hierover te vertellen maar u blijft vaag en ontwijkend en geeft geen enkele concrete informatie meer (CGVS, p. 16).

U wordt erop gewezen dat uw antwoorden te vaag zijn en dat dit weinig geloofwaardig overkomt en opnieuw aangespoord om in detail te vertellen over hoe u uw vrouw heeft leren kennen en hoe dit verder evolueerde, rekening houdende met de mogelijkheid dat uw familie en vrienden hier afkeurend tegenover zouden staan, maar u antwoordt opnieuw ontwijkend en geeft geen enkele concrete informatie (CGVS, p. 16). Er wordt dan verder ingegaan op dat trouwfeest waarop u haar opnieuw ontmoette en hoe zij zich als Madhiban – waarover u zegt dat zij niet met mensen van uw clan mogen trouwen – uitgenodigd wist, maar meer informatie dan dat de bruid en bruidegom ook van haar school waren kan u, ondanks vele aansporingen om dit gedetailleerd uit te leggen, niet geven (CGVS, p. 14 en 17).

Uw kennis over de Madhiban en uw verklaringen over hoe u, als lid van een meerderheidsclan, uw vrouw zou hebben leren kennen zijn zeer oppervlakkig en tonen geenszins aan dat u daadwerkelijk getrouwd zou zijn met iemand van deze minderheidsgroep. Gezien uw problemen met uw vader zijn ontstaan omwille van uw beweerde huwelijk met een vrouw van de Madhiban kan er aan deze problemen evenmin geloof gehecht worden.

Bijgevolg kan er in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). U beweert afkomstig te zijn uit de stad Galkacyo, waarvan het noordelijke deel onder het bewind valt van de semiautonome regio Puntland en het zuidelijke deel gecontroleerd wordt door de provincie Galmudug. U beweert uit het noordelijke deel afkomstig te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 10). Uit bijgevoegde informatie blijkt echter dat Puntland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land (COI Focus Somalië: Actuele veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland, 15 juli 2015). In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Puntland geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een eerste middel kan worden beschouwd voert verzoeker een schending aan van:

- Artikel 48/3 samen gelezen met artikel 62, en artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet
- Artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag
- Artikel 1 (2) van het vluchtelingenprotocol
- Het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Doordat het CGVS stelt dat het asielrelaas ongeloofwaardig is en dat er in hoofde van verzoekende partij niet aan de modaliteiten van de definitie van vluchteling wordt voldaan;
Terwijl er duidelijk aan de voorwaarden van de opgeworpen geschonden bepalingen is voldaan, zoals hieronder blijkt;

En terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel aan het bestuur de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954);

En terwijl de materiële motiveringsplicht, het vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

(a) Algemeen

Artikel 1, a, 2 van het Vluchtelingenverdrag definieert vluchteling als de persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...)”.

Om te worden erkend als vluchteling moet een persoon aantonen dat hij een vervolging vreest om één van deze redenen. (F. BERNARD, J. Van DER KLAUW en D. VANHEULE, “Vluchtelingen” in B. HUBEAU en M.-C. FOGLETS (eds.), Migratie en migrantenrecht. Recente ontwikkelingen (deel 3), Brugge, die Keure, 1999, 127.)

(b) Weerlegging van de door de verwerende partij aangenomen elementen in de weigeringsbeslissing
Zoals hoger aangehaald, is de bestreden beslissing gesteund op de punten die de verwerende partij aanhaalt in de motivering van deze beslissing.

Alle andere argumenten door verzoeker in de loop van de asielprocedure naar voren gebracht in het algemeen, en tijdens het gehoor dd. 24/08/2015 in het bijzonder, worden dus geacht voor waar te worden aan genomen door de verwerende partij, zodat verzoeker daar niet op hoeft terug te komen en die Uw Raad in het kader van haar volheid van bevoegdheid, bij de integrale bestudering van het dossier, mede zal vaststellen.

Verzoekende partij behandelt en weerlegt vervolgens de elementen van de bestreden weigeringsbeslissing:

- De kennis van verzoeker over de Madhiban zou te oppervlakkig zijn om getrouwd te zijn met een vrouw van deze clan

Verwerende partij neemt het verzoeker klaarblijkelijk kwalijk niet spontaan meer te vertellen over de cultuur en bepaalde tradities van de Madhiban.

Het verschillen tussen de clans conform de verklaring van verzoeker ligt in het feit dat de Madhiban-stam armer zijn, minderwaardige werken uitvoeren en geen macht hebben

Volgens verzoeker zijn er geen significante culturele of religieuze verschillen. Evenwel verschilt de taal, zij het dat zij Somalisch spreken doch per clan er een ander dialect op na houden.

Uit bronnen zoals het algemeen ambtsbericht Somalië (2007 -2008) blijkt dat de Somali onder te verdelen zijn in twee groepen: de noordelijke Samaal-groep en de zuidelijke Saab-groep, die zich weer laten verdelen in zes clanfamilies. Tot de noordelijke Samaal-groep behoren vier clanfamilies die oorspronkelijk leefden van nomadische veeteelt: Issaq, Hawiye, Dir en Darod. Tot de zuidelijke Saabgroep behoren twee clanfamilies die oorspronkelijk van de landbouw leefden: de Digil en de Rahanweyn. Binnen elke clanfamilie bestaan er de verschillende clans, waaronder Majerteen van de clanfamilie Darod (stuk 6, p 6).

De traditionele Somalische maatschappij kent een aantal ‘beroepskasten’, minderheden die, in een cliënt-relatie tot de nomadische Somali clans, werkzaam zijn in bepaalde specifieke beroepen. De terminologie is, zoals vaker in de Somalische context, niet eenduidig. De noordelijke Somali nomadische maatschappij kent drie beroepskasten: de Midgan (ook wel Madhiban), Tumul (Tum Tum, Tomal, Tumaal) en Yibir (Yibro, Hebrew), tezamen ook wel Gaboye of Baidari genoemd (stuk 6, p 82).

Uit datzelfde verslag blijkt dat in Galkayo conflicten tussen (sub)clans vaker voorkomen dan in andere delen van Puntland (UNHCR, Protection Cluster Update, 2 november 2007; Garowe Online, ‘No inmates’ at Galkayo jail, 24 juni 2008; Garowe Online, Galkayo elders to take over security from Puntland admin., 9 juli 2008; Garowe Online, Puntland leader leaves Galkayo as protests rage for 2nd day, 10 juli 2008) (stuk 6, p 47).

Bij de beschrijving van de minderheid in Somalië categoriseert het verslag de clan Madhiban/Midgan binnen de beroepsklassen om het onderscheid te duiden: “De Midgan zijn doorgaans leerbewerkers of kappers, die overigens ook besnijdenissen uitvoeren. Zij hebben zich in Puntland kunnen vestigen (UK Home office, Operational guidance note Somalia’, 21 november 2005)” (stuk 6, p.82)

Het grootste verschillen tussen beide clans is dan ook niet te zoeken in cultuur of religie, maar wel in het verschil tussen de hogere en lagere klasse zoals verzoeker tijdens het interview duidelijk heeft gemaakt.

Dat de antwoorden van verzoeker te vaag zouden zijn, tart werkelijk alle verbeelding.

Verwerende partij neemt het verzoeker kwalijk niet te weten wat de verschillen zijn tussen de clans, “om meer te vertellen over de cultuur en bepaalde tradities”, positie van de Madhiban...

Van hem wordt verwacht basiskennis te hebben, wel zoals uiteengezet beschikt verzoeker minstens basiskennis van de minderheidsclan Madhiban.

- De verklaringen over hoe verzoeker, als lid van een meerderheidsclan, zijn vrouw zou hebben leren kennen, zouden te oppervlakkig zijn;

Verzoeker heeft bij de interviews het gevoel gehad dat dit minder belangrijk was. Bovendien bleek dat de tolk hem verkeerdelijk heeft begrepen over de "termijnen" van kennismaking en deze van trouwen.

Zoals gesteld in het feitenrelaas (welke de correcte weergave geeft) heeft hij zijn echtgenote leren kennen op een trouwfeest van vrienden van verzoeker in december 2012.

Hij heeft een jaar lang telefonisch contact met haar gehad en hebben dan besloten om binnen de twee maanden te trouwen, zijnde op 01/01/2014.

Hij brengt ter staving van het huwelijk de huwelijksakte bij (stuk 5). Tevens brengt hij verklaringen bij betreffende zijn lidmaatschap bij de Majarteen-clan en het lidmaatschap van zijn echtgenote bij de Madhiban-clan (stuk 3 en 4).

Verzoeker is dus niet kwaadwillig vaag gebleven en staft nu ook zijn verklaringen.

- Het huwelijk zou niet vaststaan en bijgevolg zou er geen geloof gehecht kunnen worden aan de problemen voortvloeiend uit het huwelijk met een vrouw van de Madhiban

Verzoeker verwijst naar alle voorgaanden en opnieuw naar het huwelijkscontract en de bewijsstukken waaruit blijkt dat hij tot de meerderheidsclan behoort en zijn vrouw tot de minderheidsgroep (stukken 3, 4 en 5).

Huwelijken van Somali met leden van minderheidsgroepen zijn traditioneel niet toegestaan (Joakim Gundel, *The predicament of the 'Oday'*, november 2006) (stuk 6, p 75)

De Hawiye-Midgan staan bekend onder de naam Mohammed Gorgate. De Mohammed Gorgate is een sub-clan van de Hawiye, maar wordt gezien als een lagere kaste (in het Somalisch, Midgan). Deze ondergeschikte positie uit zich in het feit dat ze niet zomaar kunnen trouwen met andere leden van de clan, geen zeggenschap hebben binnen de clan en op minder bescherming kunnen rekenen dan andere clan-leden. Hoewel de Mohammed Gorgate dus een sub-clan zijn van de Hawiye, hebben ze vanwege hun status als 'Midgan' duidelijk een ondergeschikte positie ten opzichte van de andere sub-clans. G. Ambroso, *Somalis in the Horn of Africa*, 2002 (stuk 6, p. 83).

Gelet op het feit dat het huwelijk vaststaat, dat verzoeker en zijn echtgenote tot verschillende clans behoren en een huwelijk tussen een meerderheidsclan en minderheidsclan niet toelaatbaar is, meent verzoeker dat de problemen die hieruit (kunnen) voortvloeien bewezen zijn en niet zomaar uit de lucht gegrepen zijn.

- Daar het huwelijk niet zou vaststaan, zou er evenmin geloof gehecht kunnen worden aan de problemen met zijn vader ontstaan door het huwelijk;

Gelet op het bijbrengen van de huwelijksakte, de hierboven beschreven problematiek bij het trouwen tussen verschillende clans, mag duidelijk blijken dat dit niet zonder meer toegelaten is en in tegendeel verboden wordt.

Daar zijn vader clanoudste is en hij het huwelijk uitdrukkelijk verboden heeft, verklaringen heeft geuit dat hem te zullen vermoorden, is zijn vrees om vervolgd te worden bewezen.

En welk belang heeft verzoeker bij het verzwijgen van de waarheid: het is heel duidelijk dat hij in de grootste angst leeft, zoals ook blijkt uit zijn defensieve en emotionele houding doorheen het interview.

Er kan dan ook niet redelijkerwijze getwijfeld worden aan het gegeven dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees heeft voor vervolging in zijn land van herkomst.

(c) Overige overtuigende elementen uit het dossier in het algemeen en het gehoorverslag in het bijzonder

Het behoort de zorgvuldige overheid een beslissing te nemen die daadwerkelijk alle cruciale elementen, in casu van de asielaanvraag, behandelt.

Voor zover geen aparte motivering hieraan gewijd wordt, mag worden verondersteld dat de zorgvuldige overheid deze feiten heeft aanvaard, zodat deze niet meer ter betwisting staan.

Aangenomen is dus dat de vrees in hoofde van verzoeker een individueel karakter vertoont, en niet gestoeld is op een algemeenheid.

Het feit dat verzoeker zijn land heeft moeten verlaten, zijn vrouw en zijn familie heeft moeten achterlaten om vervolgens in Europa een veiliger onderkomen te zoeken toont aan dat hij dat niet uit vrije wil gedaan heeft.

Ook anderzijds, het maken van fouten door de Belgische Overheid, in de weergave van de feiten is menselijk, en het administratief karakter van deze procedure maakt dat deze niet onfeilbaar is.

Zo werd een aantal feitelijkheden verkeerd vertaald dan wel werd een vraag verkeerd begrepen door verzoeker en bijgevolg verkeerd genoteerd op het verslag van het CGVS.

Het relaas en de asielaanvraag van verzoeker zijn oprecht.

* * *

Het bovenstaande toont aan dat de kwaliteit en de objectiviteit van de bestreden beslissing op verschillende fronten danig zijn aangetast.

Op basis van de huidige beoordeling / motivering kan noch mag de verwerende partij tot dit oordeel komen.

De bestreden beslissing zelf is gebrekkig gemotiveerd en louter gebaseerd op arbitraire veronderstellingen die op vele vlakken het niveau van de objectiviteit niet halen, en dewelke hierboven weerlegd werden.

Gelet op het niet-objectief noch – in het licht van de vluchtelingenconventie - juridisch sluitend en onderbouwd kader van de bestreden beslissing, is er geen reden om de loutere veronderstellingen van de verwerende partij te verkiezen boven de oprechte verklaringen van verzoekende partij.

het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.

De vrees in hoofde van verzoekende partij is derhalve niet alleen subjectief, maar kan ook geobjectiveerd worden door aanwezigheid van het causaal verband tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is.

Verzoekende partij herinnert er dan ook aan dat de wet houdende diverse bepalingen van 28 april 2010 twee belangrijke bepalingen uit de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG heeft omgezet in Belgisch recht. Het gaat over de bewijslast en de geloofwaardigheid bij asielaanvragen.

Het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming wordt in principe toegekend aan asielzoekers die aantonen dat zij bij terugkeer naar hun land zouden kunnen vervolgd worden of dat zij ernstige schade zouden kunnen lopen.

Het bovenstaande toont genoegzaam aan dat er in hoofde van verzoekende partij goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich zal voordoen.

Dat om die reden verzoeker dan ook dient te worden ingesloten in de groep van personen die in principe bescherming genieten op basis van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 1 van het Verdrag van Genève.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van haar wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvST, nr. 101.624 7 december 2001 aangehaald door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 22 oktober 2007 nr. 2851 in de zaak 13451/IIde kamer)."

2.2. Verzoeker stelt dat ten onrechte wordt vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig is en hij is van mening dat hij wel aan de definitie van vluchteling voldoet.

De Raad zal bijgevolg onderzoeken of verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De asielzoeker dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In onderdeel (a) beperkt verzoeker zich tot een louter theoretische uiteenzetting die geenszins toelaat om vast te stellen dat de bestreden beslissing in strijd is met de aangevoerde bepalingen.

Vooreerst, in onderdeel (b) “Weerlegging van de door de verwerende partij aangenomen elementen in de weigeringsbeslissing”, stelt verzoeker ten onrechte dat “*argumenten door verzoeker in de loop van de asielprocedure naar voren gebracht in het algemeen, en tijdens het gehoor dd. 24/08/2015 in het bijzonder, worden dus geacht voor waar te worden aan genomen door de verwerende partij*”. Het feit dat bepaalde elementen geen onderdeel vormen van de beslissing van de Commissaris-generaal, laat op zich niet toe vast te stellen dat deze elementen voor waar kunnen worden aangenomen. *In casu* duidt verzoeker ook niet aan welke van deze elementen in het algemeen of in het bijzonder dan wel in aanmerking dienen te worden genomen bij het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont met een dergelijk vaag betoog niet aan dat de beslissing van de Commissaris-generaal in strijd is met de in het middel aangevoerde bepalingen.

Verder in onderdeel (b) van de toelichting bij het middel tracht verzoeker de elementen van de weigeringsbeslissing te weerleggen:

- De kennis van verzoeker over de Madhiban zou te oppervlakkig zijn om getrouwd te zijn met een vrouw van deze clan;
- De verklaringen over hoe verzoeker, als lid van een meerderheidsclan, zijn vrouw zou hebben leren kennen, zouden te oppervlakkig zijn;
- Het huwelijk zou niet vaststaan en bijgevolg zou er geen geloof gehecht kunnen worden aan de problemen voortvloeiend uit het huwelijk met een vrouw van de Madhiban;
- Daar het huwelijk niet zou vaststaan, zou er evenmin geloof gehecht kunnen worden aan de problemen met zijn vader ontstaan door het huwelijk.

Een loutere herhaling dat het verschil tussen zijn clan en die van zijn vrouw ligt in het feit dat de Madhiban-clan armer is, minderwaardig werk uitvoert en geen macht heeft, overtuigt niet om de motieven van de bestreden beslissing in twijfel te trekken. Bovendien is dit strijdig met zijn verklaring dat (i) er geen significante culturele of religieuze verschillen zijn, behoudens dat zij per clan een ander dialect hebben, (ii) de Madhiban arm zijn, minderwaardig werk uitvoeren, zoals schoenmaker en dat er achter hun rug wordt gezegd dat zij kadavers eten. Dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen getuigen bovendien niet van een doorleefd verhaal waarbij de asielzoeker zijn relaas aan de hand van meer concrete gegevens kan reconstrueren, zodat verzoeker thans niet kan voorhouden dat hij een voldoende kennis heeft van de minderheidsclan van Madhiban. Verzoeker verwijst nog naar enkele paragrafen van het Algemeen Ambtsbericht van 2007 (stuk 6), maar het is onvoldoende om te verwijzen naar een algemeen landenrapport dat slechts enkele zinnen over de minderheidsclan Madhiban bevat, om de geloofwaardigheid van het asielrelaas op dit punt te herstellen. Bijgevolg blijft de vaststelling van de Commissaris-generaal overeind dat verzoeker die beweert dat zijn vrouw tot de Madhiban behoort, waarbij hij zich afzet tegen zijn familie en tegen de samenleving in Galkacyo en in Somalië waarin deze stam wordt gediscrimineerd, slechts oppervlakkige verklaringen aflegt, zodat niet aannemelijk is dat verzoeker ooit enige persoonlijke omgang heeft gehad met iemand van deze stam. De Raad maakt ook de moving betreffende de weinig concrete informatie die verzoeker kan geven over de positie die de Madhiban in de Somalische samenleving bekleden om deze redenen tot de zijne.

Verzoeker werd meerdere keren gevraagd om “in detail” te vertellen over hoe hij als lid van een meerderheidsclan zijn vrouw zou hebben leren kennen, zodat het argument dat hij het gevoel had dat dit minder belangrijk was, niet opgaat. Ook de bewering dat de tolk hem verkeerd heeft begrepen is een loutere bewering achteraf. Bovendien doet een eventuele vergissing tussen het feit dat verzoeker zijn vrouw al dan niet op een trouwfeest heeft leren kennen in december 2012 geen afbreuk aan de vaststelling dat de antwoorden te vaag zijn gebleven en niet overtuigend overkomen. De stukken die verzoeker thans naar voren brengt (stukken 3, 4 en 5) zijn kopies die bijgevolg makkelijk te manipuleren zijn, zodat de inhoud ervan niet wordt aanvaard. Bovendien hebben deze stukken slechts een ondersteunende bewijswaarde voor zover de verklaringen van verzoeker geloofwaardig kunnen worden geacht, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoeker verwijst nogmaals op de stukken 3, 4, 5 en 6, zodat de Raad kan volstaan te herhalen dat deze zijn geloofwaardigheid niet herstellen. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat het huwelijk vaststaat, noch dat hij en zijn vrouw tot verschillende clans behoren. De aangehaalde problemen worden geenszins aannemelijk gemaakt. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zijn vrees om vervolgd te worden door zijn vader, een clanoudste, bewezen werd. Het asielrelaas is

ongeloofwaardig, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op zijn angst en zijn defensieve en emotionele houding doorheen het interview omwille van de voorgehouden problemen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst.

Tot slot, in onderdeel (c) "Overige overtuigende elementen uit het dossier in het algemeen en het gehoorverslag in het bijzonder", trekt verzoeker conclusies die klemmen met de voorgaande vaststellingen. Hij blijft op de vlakte waarom hij alsnog in aanmerking zou kunnen komen voor de vluchtelingenstatus en beperkt zich tot algemene en loutere beweringen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in art.48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het nog verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Wat de schending van artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad bovendien op dat dit wetsartikel werd opgeheven (BS 22 augustus 2013), zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd voert verzoeker een schending aan van:

- Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 3 van het EVRM
- Het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt dat ten onrechte niet alleen de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd en hij is van mening dat hij wel aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet voldoet.

Hij licht toe als volgt:

"Doordat de beslissing van verwerende partij niet alleen het vluchtelingenstatus weigert maar ook de subsidiaire beschermingsstatus weigert;

Terwijl de verwerende partij op geen enkel ogenblik voldoende gewag maakt van de persoonlijke en actuele situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, met name het reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit : a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

En terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel aan het bestuur de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

En terwijl de materiële motiveringsplicht, het vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

(a) Algemeen

De vrees (zoals hoger aangetoond) in hoofde van verzoeker, volstaat voor de toekenning van een beschermingsstatuut, temeer daar aangetoond werd dat deze vrees een individueel karakter vertoont.

Het is vastgesteld dat het huwen tussen twee clans onaanvaardbaar is en verzoeker de gevolgen van zijn "ongehoorzaamheid" heeft moeten dragen.

Een en ander moet dus worden gezien in de context van art. 3 E.V.R.M, aangezien artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen stemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, er en aldus dient te worden getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever heeft inderdaad bepaald dat er steeds sprake dient te zijn van een reëel risico op ernstige schade en de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van de schendingen van artikel 3 van het EVRM. (RvV 19 maart 2010, nr. 40 533).

Of nog: "Artikel 48/4, §2, b dient te worden geïnterpreteerd in het licht van artikel 3 EVRM. De „onmenselijke of vernederende behandeling waarnaar wordt verwezen behelst – naar analogie met artikel 3 EVRM – een aanslag op de fysieke integriteit of vrijheid van een persoon." (RvV 26 maart 2010, nr. 40 926).

Of omgekeerd: "Artikel 3 EVRM stemt overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is." (RvV 15 juli 2010, nr. 46 326)

En dus: "Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen." (RvV 30 juni 2010, nr. 45 882).

Zoals hoger reeds aangetoond onder het eerste onderdeel, is zowel de vrees als het reëel risico aanwezig.

(b) In casu

Verzoekende partij vraagt in ondergeschikte orde dus minstens de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming en stelt dat hij een reëel en actueel risico op ernstige schade lijdt bij terugkeer naar Somalië, waarbij hij verwijst naar hetgeen uiteengezet werd onder het eerste onderdeel sub (a)

Verzoeker heeft aangetoond dat er weldegelijk nog actueel gevaar is en een risico op een ernstige schade, zijnde de doodstraf, maar ook van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst anderszijds.

Verzoeker weerlegt dan ook de materieel gebrekkig gemotiveerde argumenten van verwerende partij uit de bestreden beslissing:

Verwerende partij stelt: " Uit bijgevoegde informatie blijkt echter dat Puntland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land; in het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Puntland geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet."

Evenwel verklaarde verzoeker niet dat er een gewapend conflict aanwezig is, noch willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, wel integendeel. De ernstige schade die in hoofde van verzoeker bestaat, is terug te vinden in de doodstraf / executie en de foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker door zijn vader, aan wie de autoriteiten gehoorzamen.

Zoals gesteld wordt het noordelijke gedeelte van de stad bestuurd door de regering van Puntland. De Noord-Somalische regio Puntland hoort officieel bij Somalië, maar heeft een eigen regering. Puntland is het stamgebied van de Darod (ten westen van de Ogadeni), met de Dolbohanta en de Majertain/Majarteen als belangrijkste clans. Verzoeker behoort tot de Majarteen-clan (stuk 3).

Zijn vader heeft een invloedrijke positie als clanoudste (cfr verklaring CGVS p. 4/20) en kan bevelen opleggen aan de regering/autoriteiten. Hiervan getuigt het feit dat hij zijn zoon heeft laten gevangennemen.

** * **

Verzoekende partij voert dus wel degelijk een middel aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus, en toont hierbij aan dat in zijnen hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is wel degelijk minstens gerechtigd op subsidiaire bescherming.

De weigeringsbeslissing doorstaat immers a priori de toets aan art. 3 EVRM niet."

2.4. In wezen vraagt verzoeker om te onderzoeken of hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Onder (a) "Algemeen" verwijst verzoeker naar wat reeds hoger werd aangetoond, zodat ook de Raad kan verwijzen naar het voorgaande. Hij beperkt zich tot een louter theoretische uiteenzetting die geenszins toelaat om vast te stellen dat de bestreden beslissing in strijd is met de aangevoerde bepalingen.

In onderdeel (b) gaat verzoeker voorbij aan de vaststellingen in de bestreden beslissing, die hierboven door de Raad werden gevalideerd. De bestreden beslissing motiveert dan ook terecht dat er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Verder haalt verzoeker aan dat hij zich niet beroept op artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers voormeld artikel beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is.

Het middel is ongegrond.

2.5. Tot slot voert verzoeker aan als volgt:

"Verzoeker herhaalt, zoals hoger reeds aan bod gekomen, doch hier voor de goede orde opnieuw weergegeven dat het niet volstaat dat waar het CGVS zich baseert op eigen "indrukken" en "waarschijnlijkheden", zonder in kwestie na te gaan of er wel degelijk sprake is van afdoende en objectief verklaarbare ongerijmdheden.

Het oprecht relaas van verzoekende partij doet niets af aan zijn effectieve vrees op vervolging (zie hoger) in de particuliere situatie.

En zelfs zo er sprake zou zijn van een inconsistentie, quod certe non, doet dit geen afbreuk aan het geheel van het relaas.

Verzoekende partij toont aan dat zijn asielaanvraag gegrond is.

In die zin trouwens (en weze het ondergeschikt aangehaald) heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens al eerder aangegeven dat verklaringen over een gedeelte van het relaas zeker onaannemelijk kunnen zijn, doch dat dit niet betekent dat de rest van het verhaal ook ongeloofwaardig is (EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, inzake nr. 2345.02).

De Raad heeft overigens ook al eerder geoordeeld dat: "Hoewel het geloofwaardigheidsonderzoek waartoe gewoonlijk wordt overgegaan, in de regel een noodzakelijke etappe vormt om deze vraag te beantwoorden, moet worden vermeden dat de vraag zelf in deze etappe uit het oog wordt verloren. In de gevallen waar er twijfel bestaat over de realiteit van sommige feiten of de eerlijkheid van de aanvrager, doet het uiten van deze twijfel niets af van de vraag over het bestaan van een vervolgingsvrees die, ondanks deze twijfel, voldoende zou kunnen worden aangetoond door de elementen van de oorzaak die overigens voor zeker worden gehouden." (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 28.104, 29 mei 2009 Rev.dr.étr. 2009, afl. 153, 194; <http://www.cce-rvv.be> (22 oktober 2009); <http://www.cce-rvv.be> (23 februari 2010); T.Vreemd. 2009 (samenvatting), afl. 4, 321);

Dat geen afdoend bewijs van het tegendeel trouwens door verwerende partij naar voren wordt gebracht.

Verzoekende partij heeft in concreto uitgewerkt waar en bovenal op welke wijze de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

De overheid heeft het besluit in casu, de weigeringsbeslissing a quo, onzorgvuldig voorbereid door geen zorgvuldig onderzoek naar alle feiten en alle belangen bovenstaand te hebben gedaan, en met inachtneming van de procedure, en niet in het minst een deugdelijke besluitvorming.

Verzoeker heeft dan ook kritiek geuit op de inhoud van de motivering (materiële motiveringsplicht) aangezien de verwerende partij de door verzoekende partij afgelegde coherente verklaringen niet terdege naar de inhoud heeft onderzocht en a fortiori, gemotiveerd.

** * **

Dat het middel ernstig is.

3.2.2 Besluit

Overwegende de definitie van "vluchteling" in de zin van de Geneefse Conventie;

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 A van de Vreemdelingen wet (vrees voor vervolging):

1. gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging

Verzoeker verwijst hiervoor naar de doodsverklaringen van zijn vader daar hij getrouwd is met een vrouw van een minderwaardige clan, terwijl zijn vader hem uitdrukkelijk had bevolen van zijn vrouw te scheiden.

2. zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit

Hierover bestaat geen discussie.

3. die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen
Zijn vader heeft een invloedrijke positie als clanoudste (cfr verklaring CGVS p. 4/20) en kan bevelen opleggen aan de regering/autoriteiten. Hiervan getuigt het feit dat hij zijn zoon heeft laten gevangennemen.

Dat in hoofde van verzoekende partij aldus wel degelijk gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van art. 1 A lid 2 van de Conventie van Genève.

De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk.

*

Overwegende de definitie van "Subsidiaire Bescherming";

Verzoeker voldoet minstens aan de voorwaarde om subsidiaire bescherming te genieten:

1. zwaarwegende gronden om aan te nemen dat (...) hij een reële risico zou lopen

Hij verwijst hiervoor naar zijn feitenrelaas en zijn stavingstukken.

2. op ernstige schade

Bestaat in het risico op de doodstraf of executie die zijn vader kan opleggen gelet op zijn hoge positie binnen de regering.

Bestaat minstens door de onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst van verzoeker door zijn vader.

In hoofde van verzoeker is een reële risico aanwezig is op ernstige schade wanneer hij naar zijn land van herkomst dient terug te keren, uit hetgeen hierboven.

Dat minstens, en zo de vluchtelingenstatus alsnog niet toegekend mocht worden, verzoeker aan de voorwaarde om subsidiaire bescherming te genieten voldoet."

2.6. Betreffende wat als een derde middel kan worden beschouwd, stelt de Raad vast dat de aangehaalde kritiek en aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht samenvalt met de toelichting bij het eerste en tweede middel. Het volstaat derhalve om te verwijzen naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

Het derde middel is ongegrond.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP